

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **H.H.N.**, narozený ..., t.č. ..., zastoupeného: JUDr. Jaroslav Dospěl, advokát,
Moskevská 373/37, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad
Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 22.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného
ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-20/LE-LE05-LE24-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 22.3.2018 k výzvě soudu doplněnou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-20/LE-LE05-LE24-2018, jehož kopii připojil, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce nejprve obecně vyjádřil nesouhlas s neudělením azylu dle § 14 zákona o azylu a dále namítal, že napadené rozhodnutí nevzalo v úvahu jeho délku pobytu na území, který trval ke dni rozhodnutí již 14 let. Dále namítal, že napadené rozhodnutí nevycházelo z ústavních principů přiměřenosti ani z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodnutí vycházelo jen striktně ze znění zákona o azylu, nerespektovalo tak rovnováhu mezi žalobcovými zájmy a zájmy společnosti. V samotném závěru žaloby žalobce namítal, že žalovaný vůbec nevzal v úvahu „Úmluvu o právech dítěte“, když mu odejmul možnost podílet se na výchově nezletilého dítěte (českého občanství), což lze kvalifikovat jako hrubý, nebo nepřiměřený zákrok do jeho osobního a rodinného života. Závěrem žalobce navrhl, aby soud*

napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí porušuje a narušuje jak ústavní principy demokratického státu, tak i Úmluvu o právech dítěte.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 5.3.2018 č.j. OAM-20/LE-LE05-LE24-2018, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 2.2.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že by chtěl i nadále setrvat na území České republiky (dále jen **ČR**), aby se mohl postarat o své dítě než dosáhne 18 let. Žalobce dne 9.2.2018 v rámci pohovoru mimo jiné uvedl, že je kinhské národnosti, bez vyznání a nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace, ani není nijak angažovaný a s politikou nemá nic společného. Je svobodný, má jednoho nezletilého syna T.D., nar. ... v Ústí nad Labem, ČR, státní příslušnost ČR. Za místo svého posledního bydliště ve vlasti označil ..., okres ..., kraj ... Vypověděl, že v březnu 2004 odletěl z Hanoje do Moskvy, poté zůstal asi měsíc v Rusku a pak jej odvezli nelegálně do ČR, kde je od té doby, jen jednou byl v roce 2009 měsíc v Německu a jednou také v roce 2009 dva měsíce v Polsku. Upřesnil, že na území ČR vstoupil v dubnu 2004 nelegálně autem. Prohlásil, že předtím ve státech Evropské unie (dále jen **EU**) nepobýval, ani neměl udělena víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. Uvedl, že v roce 2004 v ČR požádal o azyl, ale nebyl mu rozhodnutím ze dne 3.8.2004 č.j. OAM-2141/VL-20-ZA-03-2004 udělen pro neshledání důvodů udělení azylu hodných; jinde a jindy o mezinárodní ochranu nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravotně zcela v pořádku, nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby ani omezení. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že tady chce zůstat a starat se o syna, než dovrší 18 let, pak pojedje domů do Vietnamu.*

Žalovaný dále poukázal na to, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhá v pořadí. Poprvé žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dle tehdejší právní úpravy zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na území ČR dne 11.6.2004 a správní řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-2141/VL-20-2004. Jako důvod svojí žádosti tehdy označil skutečnost, že v ČR nikoho nezná, nemá kde bydlet a také by tady chtěl pracovat. Z vlasti podle svých slov vycestoval kvůli problémům se spoluobčany, kteří se k němu špatně chovali, protože dezertoval ze základní vojenské služby. Dle rozhodnutí správního orgánu č.j. OAM-2141/VL-20-ZA-03-2004 ze dne 3.8.2004, které nabylo právní moci dne 26. 8. 2004, nebyl žalobci udělen azyl a nebyla v jeho případě shledána ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v tehdy platném znění. Proti tomuto rozhodnutí podal jmenovaný dne 26. 8. 2004 žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji dne 10.8.2005, pod č.j. 55 Az 206/2004-34, nabytí právní moci dne 12.9.2005, odmítl pro nesplnění podmínek řízení. Následnou kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud v Brně (dále jen **NSS**) dne 31.10.2006 rozsudkem č.j. 7 Azs 256/2005-59 (právní moc dne 4.12.2006) zamítl jako nedůvodnou.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci pobytu, aby se mohl postarat o svého syna a živit ho do jeho 18 let. Za důvod opuštění své vlasti v roce 2004 žadatel označil snahu najít si práci, nejprve v Rusku, poté v ČR.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi, jím doložených materiálů, ze spisového materiálu vedeného k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dále z informací,

které shromáždil v průběhu správního řízení. Nedospěl však k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.4.2018 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Dále uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné a trval na správnosti vydaného rozhodnutí. K jednotlivým námitkám žalobce žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu žalobce na území ČR, neboť zde téměř nepřetržitě pobýval od roku 2004 nelegálně a bez jakékoliv snahy o vyřešení své pobytové situace. Jen v roce 2004 žádal o udělení mezinárodní ochrany, která mu ale udělena nebyla. Avšak žalobce z území ČR ani po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu nevycestoval, nadále zde pobýval bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, čímž vědomě porušoval zákony a právní řád ČR. S ohledem na uvedené, správní orgán odmítl námitku nedostatečného posouzení délky pobytu žalobce na území.

K námitce nedostatečného posouzení případu ve vztahu k humanitárnímu azylu dle zákona o azylu, se žalovaný vyjádřil následovně: „*Pro udělení humanitárního azylu není žádný právní nárok*“ a dále odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003 „*udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu.*“ Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 8/2004-55 ze dne 11.3.2004, který příkladmo uvedl, pro koho je humanitární azyl cílen (osoby zvláště těžce postižené či osoby zvláště těžce nemocné). Společně s tvrzeními uvedenými výše a řádně zjištěnou a posouzenou osobní situací žalobce, neshledal žalovaný důvod pro udělení humanitárního azylu.

K námitce nesprávného posouzení soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že tuto shledal jako nedůvodnou, jelikož v průběhu správního řízení bylo zjištěno a to od samotného žalobce, že tento se se svým synem téměř nevidá a příspěvek na jeho výživu je z jeho strany symbolický nehledě na skutečnost, že jeho syn žije se svou matkou a jejím manželem, tudíž žije v úplné rodině a je řádně zabezpečen.

Žalovaný se proto nedomnívá, že by během svého postupu porušil ustanovení právních předpisů a neshledal během celého řízení žádné důvody, které by jej vedly k udělení mezinárodní ochrany žalobci. Všechny námitky tak žalovaný označil za irelevantní a účelově uvedené. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí, proto navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 5.3.2018 žalobci předáno dne 7.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

V § 14 zákona o azylu je stanoveno: „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu legalizace svého pobytu, aby údajně mohl živit svého syna, než dosáhne věku 18 let. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ A dále soud poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, které uvádí, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil

a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.

Soud dále konstatuje, že v případě žalobce nebyl dán žádný z důvodů hodného zřetele, které praxe v tomto případě uznává za vhodné pro udělení humanitárního azylu a soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného.

Žalobcem namítané pochybení žalovaného v případě posouzení důvodů hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu není odůvodněné, neboť žalobce nenaplnuje profil osoby, pro které je tento druh azylu určen. Dle ustálené právní praxe se jedná o osoby, které NSS uvedl příkladmo v rozhodnutí ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55 „... obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

V případě námítky žalobce, který považuje délku svého pobytu na území v době trvání 14 let za důvod hodný zřetele a současně za tentýž důvod považuje i rodinnou vazbu se svým synem, ke kterému má vyživovací povinnost, konstatuje soud následující. Ačkoliv se žalobce na území nachází, jak sám uvádí již 14 let, po celou dobu tohoto pobytu na území pobýval nelegálně a svou situaci neřešil kromě období, kdy si podal žádost o mezinárodní ochranu v roce 2004, ta mu však nebyla udělena. Soud neshledal tuto námitku důvodnou, a ztotožnil se s názorem žalovaného, že nelze prostřednictvím žádosti o azyl a délkou nelegálního pobytu legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalobce měl dostatek času a možností zlegalizovat svůj pobyt některou formou pobytového oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se odkazu na rodinnou vazbu žalobce a jeho syna současně s jeho vyživovací povinností k němu, protože plnění vyživovací povinnosti nemůže být nijak ohroženo neudělením mezinárodní ochrany. V případě narušení vztahu otce a syna se soud shoduje s názorem žalovaného, tedy že vazby otce a syna nejsou natolik silné, aby v případě neudělení mezinárodní ochrany byly narušeny do té míry, která by byla nepřípustná. Soud v souvislosti s tím odkazuje na skutečnost, že žalobce se se synem stýká jednou za 6 měsíců na pár hodin a to za doprovodu tlumočnicka. Z toho vyplývá nejen to, že žalobce se synem nesdílí společnou domácnost a to ani krátkodobě, ale rovněž to, že žalobce se synem neudrží silný osobní kontakt. Fakticky zde tedy nedochází k omezení rodičovské odpovědnosti, jak žalobce namítá, jelikož práva a povinnosti spojená s rodičovskou odpovědností i nadále přetrvávají v takové míře jako doposud.

Žádná porušení soud neshledal v postupu žalovaného, která by odporovala ústavním principům demokratického státu a rovněž nenašel ani taková porušení, která by odporovala Úmluvě o právech dítěte. Žalovaný postupoval v mezích zákona s pravomocemi mu svěřenými, nemohl se tudíž dopustit žádného z výše uvedených porušení právních předpisů. Soud neshledal ani v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí ani v napadeném rozhodnutí žádné porušení povinností žalovaného při postupu při posuzování azylových důvodů či projev svévole při výkladu ustanovení zákona o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který rozhoduje o kasační stížnosti (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.